

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

GELOOFT GIJ AAN SPOKEN ?

Volks blijspel in drie bedrijven

door

Eddy Thomas

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2013

Nr.1035

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VEERTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

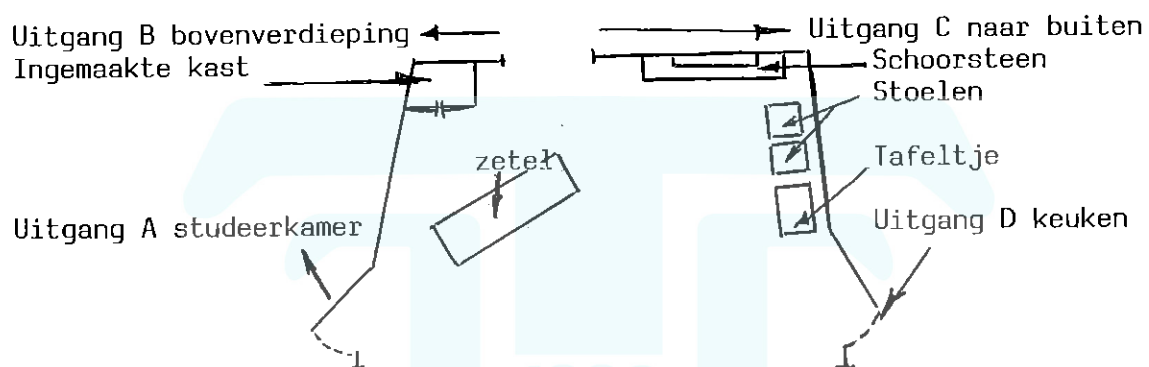
Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk **GELOOFT GIJ AAN SPOKEN** op te voeren moet de naam van auteur **EDDY THOMAS** vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1982 Toneelfonds J. Janssens/Eddy Thomas
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DECORSCHETS



GELOOFT GIJ AAN SPOKEN ?

De drie bedrijven spelen in één decor, namelijk de woonkamer van Elisabeth en Karel.

Tussen het eerste en tweede bedrijf ligt een tijdspanne van zestig jaar, tussen het tweede en derde enkele uren.

Enkele personen uit het tweede en derde bedrijf zijn afstammelingen van personen uit het eerste bedrijf en moeten door dezelfde acteurs gespeeld worden.

PERSONAGES

Eerste bedrijf

Elisabeth, vrouw des huizes...
 Oma, haar schoonmoeder.....
 Hilda, de meid.....
 Chef verhuizer.....
 Verhuizer.....
 Helper verhuizer
 Karel, Elisabeth's man
 Georgette, voorzitter vrouwenbeweging
 Notaris

Tweede bedrijf

Helen, haar achterkleindochter
 Mary, kleindochter
 Nicole, vodenverkoopster
 John, vader van Nicole
 Geest van verhuizer
 Filip, kuiser
 Gerard, neef
 Josfien, nicht
 Thérèse, huishoudster
 Sam, neger, vriend van Helen

(6 vrouwen - 8 mannen)

EERSTE BEDRIJF

(Als het doek opengaat is er niemand op de scène. Opeens hoort men een luide bons en schervengerinkel. Deur A op voorgrond gaat open en verhuizer komt schichtig naar buiten gelopen. Langs verschillende kanten hoort men vragende stemmen. De verhuizer loopt even over en weer en verschuilt zich tenslotte in de ingemaakte kast. Praktisch gelijktijdig komen langs deur C de vrouw des huizes, langs deur B de heer des huizes en langs deur D de meid, naar binnen.)

ELISABETH : Waart gij dat, Karel ?

KAREL : Nee, schat.

MEID : En ik ook niet.

ELISABETH : Waar kwam dat lawaai dan vandaan ? (gaat middenwjl naar deur A en opent die) Ooh ! (slaat verschrikt hand voor mond)

MEID : (kijkt over haar schouder) Die vaas zult ge niet meer moeten verhuizen, denk ik, Madame.

ELISABETH : Nee, inderdaad niet. Ik vraag me wel al hoe zo'n vaas zomaar kan breken. Weet gij hiervan, Karel ?

KAREL : Nee, nee, schat.

MEID : En ik was daarbinnen, (wijst naar D) de meubels aan 't afdekken.

ELISABETH : Goed, goed, we zullen maar denken dat het van de hemelse dauw gekomen is. Ruim onmiddellijk de scherven op.

MEID : Ik zal eens gauw een vuilblik en een handvleugel halen, zie. (af D)

ELISABETH : (tot Karel) En ik zal eens komen zien hoever gij met inpakken staat. Kom... (af B)

KAREL : (volgt haar gedwee) Ja, schat. (af B)

VERHUIZER : (komt uit kast kijken, als hij ziet dat alles veilig is komt hij fluitend uit de kast, sluit ze en kuiert met zijn handen in zijn broekzakken de kamer in. Meid binnen met handvleugel en blik.) Hello.

MEID : Ah, gij.

VERHUIZER : Wat is er gebeurd, ik hoorde zo'n lawaai ?

MEID : Och, daar is een heel grote chinese vaas gebroken.

VERHUIZER : Alléé, en wie heeft dat gedaan ?

MEID : Niemand, 'k geloof dat het hier spookt.

VERHUIZER : Spoken zeker, haha, gelooft gij aan spoken ? Die bestaan

immers niet.

MEID : Dat zou ik zo maar niet durven zeggen.

VERHUIZER : Ik wel, spoken da's een uitvinding om klein mannen bang te maken. Ik ben niet bijgelovig.

MEID : Pas maar goed op. Dit huis heeft zo iets geheimzinnings.

VERHUIZER : Ja, zoals vazen die vanzelf breken.

MEID : Lacht er maar niet mee. Gij zijt hier nog niet 's nachts geweest, he.

VERHUIZER : Ik wil altijd wel eens een nachtje blijven, maar dan dicht bij u.

MEID : 's Nachts hoort ge hier soms precies zuchten en kreunen.

VERHUIZER : Oude huizen kraken allemaal, dat is zoals oude mensen.

MEID : Eigenaardig dat ge dat zegt, soms denk ik dat het huis leeft en gezelschap zoekt.

VERHUIZER : Als gij eens gezelschap zocht.

MEID : Och, ge luistert geeneens naar wat ik zeg. Maar wat zoudt ge doen, als ge hier 's nachts een spook tegenkwam...

VERHUIZER : Me in uw kamer komen verschuilen... Maar 'k zou in dit geval mijn koppeke toch maar niet breken over spoken, daarbij, die vaas was toch veel te groot om bloemen in te zetten.

MEID : Weet gij dan welke vaas het was ?

VERHUIZER : (die voelt dat hij zich versproken heeft) Allee, als 't tenminste de die is die in 't halleke staat. (wijst expres ver-keerd)

MEID : Nee, manneke, daar stond geen vaas.

VERHUIZER : Nee ?

MEID : Nee.

VERHUIZER : Tiens, 'k zou pertang gezworen hebben dat ik er daar een had gezien.

MEID : Ge liegt, manneke, want er komt een kruis op uw voorhoofd.

VERHUIZER : (pakt verschrikt naar zijn voorhoofd) Da's nietwaar.

MEID : 'k Dacht dat gij niet bijgelovig waart.

VERHUIZER : 't Is goed, zenne, plager.

(Chef + Helper komen binnen langs deur D terwijl ze een zware kist dragen. Verhuizer ziet hierin een kans om aan de meid te ontsnappen en begint de dragers te geleiden) Een beetje naar links, ho, opgepast voor de tafel... gooi niks om... ziet uit... breekt niks.. 't zou 't eerste niet zijn... (Meid hoofdschuddend af A.)

CHEF : (stopt plotseling, heft zijn ogen ten hemel en zegt tegen helper) Wacht eens efkens. Zet eens neer. (beiden zetten de kist neer, de chef trekt zijn broek wat op) Wie is er hier nu baas, ik of gij ?

VERHUIZER : Ah, eh, gij natuurlijk.

CHEF : Wie mag er hier dan kommanderen ?

VERHUIZER : Gij.

CHEF : Wie zou er dan feitelijk niet moeten werken ?

VERHUIZER : Gij.

CHEF : Wie zou er dan die zware kist moeten dragen ?

VERHUIZER : Gij.

CHEF : WATTE ??!

VERHUIZER : Ah, ja, ge weet... (wijst op zijn rug)

CHEF : Ja, ik weet het ! (tegen helper) Meneer heeft een verschot in zijne rug. Awel, achter deze job, wil ik hem niet meer zien, er uit gaat hij. Dat hij maar ergens anders gaat kommanderen.

HELPER : (wijst achter rug van zijn chef naar de verhuizer die stil-letjes wil verdwijnen)

CHEF : (draait zich vlug om) Awel, waar gaat ge naartoe ?

VERHUIZER : Ah, ge zegt dat ge me niet meer wilt zien.

CHEF : Achter deze job, heb ik gezegd ! Forceert u maar eens en helpt nog een beetje. (tegen helper) Allee, vooruit. (spuwt in zijn handen en bukt zich om de kist op te pakken)

HELPER : (die de kist al vast had, laat deze los om ook eerst in zijn handen te spuwen)

CHEF : Wat is 't nu... een, twee...

VERHUIZER : Hup ! (Chef werpt hem een woedende blik toe en gaat samen met helper naar deur C. De verhuizer neemt een kandelaar met 3 kaarsen op en wil volgen)

CHEF : Zoudt ge nu nondedju niks zwaarder pakken. (af C)

VERHUIZER : (zet kandelaar met 3 kaarsen terug neer, pakt er een met 5 en gaat af C)

ELISABETH : (op B) Kom, Karel, laat ons vlug die pakjes toeknopen. (Karel, met moeite enkele pakken torsend op B) Leg ze hier maar op. (wijst op tafel)

KAREL : (met koord tussen zijn tanden) Ja, schat.

ELISABETH : (begint koord rond pak te doen) Als ik het niet doe, komt er niets van terecht.

KAREL : Ja, schat.

ELISABETH : (die koord rond pak heeft gedaan) Vooruit, houdt uw vinger op die knoop.

KAREL : Ja, schat. (houdt zijn vinger op de knoop terwijl Elisabeth de koord aantrekt, zodanig dat zijn vinger er tussen zit. Karel trekt een grimas en zegt onderdrukt) Oei.

ELISABETH : Hola, lieve, heb ik u pijn gedaan ?

KAREL : (gemaakt onverschillig) Nee, nee, schat.

ELISABETH : Ach, dappere lieverd. (neemt zijn vinger vast en geeft er een kus op) De volgende maal zal ik voorzichtiger zijn, hoor. (geeft pak aan Karel, die het opzij legt. Elisabeth neemt een volgende pak. Zelfde spel.) Nu geloof ik dat ge het er voor doet.

KAREL : Nee, nee, schat.

ELISABETH : Goed, nog één kusje, maar dat is het laatste, hoor. (geeft een kus op Karels vinger) Hier. (geeft pakje aan Karel die het eveneens opzij legt. Elisabeth neemt derde pakje) Wees nu een beetje oplettender, wilt ge. (zelfde spel) Oh, Karel. (stampvoetend) Wat zijt ge toch een onhandige man. (kwaad af B)

KAREL : Ja, schat. (vist uit een grote kruik die ergens opstaat een jeneverkruik op, haalt vanachter een klok of beeldje een borrel en schenkt zich in)

ELISABETH : (roept vanachter de schermen) Karel, breng de pakjes eens.

KAREL : Ja, schat. (sluit de fles, stopt ze terug in de vaas en wil van zijn borrel drinken.)

ELISABETH : Karel !!!

KAREL : Ja, schat. (zet borrel neer en gaat weg zonder te drinken, maar ook zonder pakjes. Af B)

(Verhuizer op C. Karel terug op B, neemt pakjes en verdwijnt weer langs B)

VERHUIZER : (die hem verbaasd heeft nagekeken, ziet plots de borrel staan. Hij neemt ze op, ruikt er eens aan, proeft voorzichtig, zegt) Santé, Karel. (En drinkt borrel in één teug leeg. Hij imiteert Karel.) Niet slecht, schat.

CHEF : (Op C met helper. Verhuizer doet deur A voor hem open en wil hem laten voorgaan) Zelfs met lege handen geraakt gij niet vooruit. (Af A gevolgd door helper)

VERHUIZER : Dat is de laatste keer dat ik de ouderdom laat voorgaan (af A)

OMA : (wenend op C. Als ze ziet dat de kamer ledig is, stopt ze met wenen en gaat op zoek, eerst naar deur D, dan A, dan B. Zodra ze Elisabeth en Karel gevonden heeft, begint ze opnieuw te huilen en komt terug de kamer in, gevolgd door Elisabeth en Karel) Ochgot-ochgotochgot en zo ver, wie gaat het nu zover zoeken ?

ELISABETH : Luister, moeder, daar hebben we het nu al genoeg over gehad. Hier in België is geen toekomst meer in 1923.

OMA : Maar zo ver, ochgotochgotochgot. Karel'tje toch.

(Karel wil antwoorden, maar Elisabeth is hem voor)

ELISABETH : Het is slechts na rijp overleg dat ik en Karel besloten hebben om naar Amerika te gaan.

OMA : (krijgt nieuwe huilbui) Amerika !

ELISABETH : Ja, omdat alleen daar nog fortuin te maken is. Nietwaar, Karel ?

KAREL : (weifelend) Ja, schat. (Ge ziet goed dat het niet zijn idee is.)

OMA : Maar waarom gaan jullie niet, zoals elke rechtgeaarde Belg die wil emigreren, naar de Kongo ?

ELISABETH : (minachtend) De Kongo is goed voor hen die willen teren op andermans zweet. Nee, het is nu eenmaal Amerika. Daarbij, zoals die negerinnen er bij lopen, zo... zo... nu ja, onbedekt, dat vinden Karel en ik ongepast. Niet, Karel ?

KAREL : (nee knikkend) Ja, schat

OMA : En zult ge dikwijls schrijven ?

ELISABETH : Natuurlijk.

OMA : En pas maar op voor de Indianen, het schijnt dat ze er rare gewoonten op nahouden bij het haarsnijden.

ELISABETH : Nu moet ge niet overdrijven, moeder.

OMA : Neem toch maar een pruikje mee, Karel.

ELISABETH : (ziet plots de ledige borrel staan) Karel ! Hebt ge weer gedronken ?

KAREL : Nee, schat.

OMA : Dat doet mijne Karel niet.

ELISABETH : Hij heeft er anders thuis voorbeelden genoeg van gehad.

OMA : Dat is gemeen. Omdat zijn vader, god hebbe zijn ziel, nu al eens een borreltje dronk.

ELISABETH : Een borreltje, toen hij stierf hebt ge van het leeggoed de volledige begrafenis kunnen betalen.

OMA : Niet volledig.

ELISABETH : In ieder geval zal mij dat niet overkomen. Karel, laat je adem ruiken.

KAREL : Ja, schat. (laat adem ruiken)

ELISABETH : Ziet ge wel ! Foei, Karel, ga dadelijk uw tanden poetsen.

KAREL : Ja, schat. (af B)

OMA : En jullie huis, wat moet daar mee gebeuren ? Zoudt ge het niet verhuren of verkopen ?

ELISABETH : Nee, moeder, ik wil hebben dat het blijft in de staat zoals het nu is. Per slot van rekening wil ik niet alle schepen achter me verbranden. Als Karel met mijn hulp niet in staat blijkt te zijn om fortuin te maken, komen we naar hier terug.

OMA : Wil ik dan alle weken komen verluchten en het stof afdoen ?

ELISABETH : Dat is niet nodig.

OMA : 't Is anders gaarne gedaan, zenne.

ELISABETH : Doe geen moeite.

OMA : Och, maar dat is helemaal geen moeite. Daarbij 't gaat hier muf rieken als alles zo potdicht gesloten blijft.

ELISABETH : Laat ons er niet verder over redetwisten. Ik wil zeker zijn dat als ik terugkom alles er nog is, en in goede staat.

OMA : (vinnig) Wat wilt ge daarmee zeggen ?!

ELISABETH : Niets.

MEID : (op C) Mevrouw, de notaris is er.

ELISABETH : Dank u wel, Hilda.

OMA : Nu wilt een mens zich al eens opofferen, en dan krijgt ge dit op uw brood. Zegt dan liever dat ik een dief ben.

ELISABETH : Als ge 't zo wilt opvatten.

OMA : Ooh, maar nu mag dat huis hier invallen, ik zet hier geen voet meer binnen. Daarbij er is hier toch niets van waarde bij.

ELISABETH : Dat is dan geregeld, het huis blijft gesloten ook voor u. (af C)

OMA : (achter haar) Zoiets zoudt ge nooit durven zeggen als Karel er bij was. (af C)

(Meid begint lakens over stoelen te leggen met haar rug naar deur A.)

VERHUIZER : (op langs deur A. Hij gaat op zijn tenen tot achter de meid en legt zijn handen voor haar ogen) Raad, raad, wie is 't ?

MEID : (slaat verrukt gillette) Een sprookjesprins.

VERHUIZER : Bijna goed. Nog eens.

MEID : Een mooie sterke jonge man.

VERHUIZER : (laat haar los en bekijkt zijn spieren) Wel, wel dat is rap geraden.

MEID : (lachend) Ziet ge wel.

VERHUIZER : Zeg, sneeuwitje, is er hier niets te verhapzakken, ik zie zowat scheel van de honger.

MEID : Hier niet, maar in de keuken is er nog wel wat... en de naam is Hilda.

VERHUIZER : (dicht bij haar) En mijn Hildake, wat zoudt ge er van denken als het van de keuken naar hier kwam gevlogen.

MEID : (lachend) Gek, vliegen kan het niet meer, maar ik kan het wel voor u gaan halen.

VERHUIZER : Als ge dat zoudt willen doen, dan... (geeft een kus op zijn eigen vingertoppen en drukt ze tegen de wang van de meid)

MEID : Zo zou ik nog kunnen vliegen. (gecharmeerd over haar wang wrijvend af D)

(Verhuizer legt zich in zetel)

CHEF + HELPER : (op A samen een zware kist dragend)

CHEF : Had ik het niet gedacht.

VERHUIZER : (begint zetel te onderzoeken) 'k Was aan 't zien of die veren niet te zwaar waren.

CHEF : Dat zal wel. (samen met helper naar C)

VERHUIZER : Ik zal die vaas al meepakken. (neemt de vaas met de jeneverkruik in)

CHEF : Gij doet wat ge niet laten kunt. Ik wil u niet meer zien, ge zijt op staande voet afgedankt. (tegen helper) Zet eens efkens neer. (ze zetten de kist neer) Hier, hier hebt ge vijf frank. Dat is eigenlijk nog veel te veel, want zoveel hebt ge deze week niet verdiend, maar ik wil niet hebben dat ze van mij zeggen dat ik geen hart heb voor de werkmán.

VERHUIZER : Jammaar, chef.

CHEF : Niks te jamaren, en nu zou ik willen dat ge me vanmeleven niet meer onder ogen komt, hebt ge dat goed verstaan, lamzak ?

VERHUIZER : Oui, chef.

CHEF : (neemt samen met helper de kist terug op) Zien of die veren niet te zwaar waren. Waar haalt hij het uit, waar haalt hij het uit ?

(samen met helper af C)

VERHUIZER : (wil vaas terugzetten, maar vindt de jeneverfles erin, hij wil ervan drinken als tegelijkertijd Karel langs B en meid langs D achterwaarts binnenkomen. Karel in papieren bladerend en meid een etenswagentje voorttrekkend, waarop een fles wijn, een stapeltje grof brood ligt en enkele kippeboutjes. De verhuizer vindt er niets beters op dan in de ingemaakte kast te verdwijnen)
(Karel botst achterwaarts tegen de meid.)

MEID : Ooh... (slaakt een verrukt gilletje)

(Karel schrikt zich een ongeluk. Beiden draaien zich om. Elisabeth op met notaris C)

MEID : (die ziet dat het Karel is) Hoo ! (geeft Karel een kaakslag en loopt kwaad af D)

ELISABETH : (die enkel de slag gezien heeft) Ooh, Karel ! (geeft hem langs de andere kant een kaakslag en gaat kwaad af B, gevolgd door beduusde Karel)

KAREL : Maar schat. (af B)

(Notaris wil eerst wat zeggen, maar vindt het beter in stilte achter het echtpaar te gaan. Af B)

VERHUIZER : (komt uit kast) Dat was hier precies een veldslag. (ziet etenswagentje) Gelukkig hebben ze het rijdend materiaal laten staan. (begint te eten. Plots hoort hij iemand komen) Oei, onraad. (Hij grist nog een boterham en een kippebilletje mee, zodanig dat er nog twee boterhammen en twee stukjes kip blijven liggen, en verdwijnt in kast, komt direkt terug en neemt ook de fles wijn mee. Kruipt terug in kast.)

(Chef en helper op C. Ze zien de boterhammen liggen)

CHEF : Hola, hola, wat zien ik.

HELPER : Boterhammen.

CHEF : Juist, veel is 't niet, maar een goed boterhammeke kan er altijd wel binnen.

HELPER : En meer ook. (beiden bedienen zich)

CHEF : Jongen, denkt eraan, wie 't klein niet begeert...

HELPER : Ik eet liever wit brood.

CHEF : Hij eet liever wit brood, zie hem daar staan. Ge hebt in heel uw leven misschien nog geen wit brood gezien, laat staan gegeten.

HELPER : Nee, bijlange nog niet.

CHEF : In uwen droom, zeker. Wit brood, da's voor rijke mensen, jongen, niet voor zo'n sukkelaars gelijk als wij. Misschien dat er een tijd komt dat iedereen het kan eten, maar wij zullen dat zeker niet meer meemaken. Ons achterkleinkinderen misschien, ja. In ieder geval is er op deze boterhammen geen spekvat, zoals we gewoon zijn, maar goede boter. Proef daar maar eens goed aan, en onthoud die smaak zolang als ge kunt. Rap zult ge 't niet terug proeven.

HELPER : En dan nog kieken, zeg, 't is precies kerstmis.

MEID : (op D) Och, 't zijn jullie.

CHEF : Ja, mijn meisje, wie hadt ge anders verwacht ?

MEID : Wel, euh... d'r was er toch nog een derde bij.

CHEF : Die lamzak.

(Helper knikt ijverig ja)

MEID : Ooh !

CHEF : Die zweetdief, die zult ge hier niet meer zien.

HELPER : (knikt even ijverig neen)

MEID : Waarom niet ?

CHEF : Omdat ik hem afgedankt heb, de profiteur.

(Helper knikt weer ja)

MEID : Hebt ge al eens naar uw eigen gezien, lelijke dikzak.

(Helper knikt weer ja, maar krijgt van chef een por en begint neen te schudden) Dat zegt profiteur van een ander en dat vreet al de boterhammen op... en ik had er nog wel goede boter opgedaan.

HELPER : Ja, dat hebben we geproefd.

MEID : En zwijgt gij ook maar magere spiering.

CHEF : Luister, m'n kind, ik weet niet wat die charlatan u heeft wijsgemaakt, maar veel goeds zal 't niet geweest zijn. 'k Zou het maar rap uit m'n koppeke zetten als ik van u was. Daarbij nu ge toch naar Amerika vertrekt...

MEID : Wie zegt er dat ik vertrek.

CHEF : Ik dacht dat zo.

HELPER : Ik ook.

MEID : Awel, dan dacht gijlie alletwee verkeerd. Ik blijf hier en ik ga in een affaire, bij mijne nonkel, die heeft een winkel in tweedehandsartikelen.

HELPER : Ha, een voddevent.

MEID : Zwijgt gij, U zie ik nog niet staan. Ik word nu in ieder

geval zelfstandig en 't is gedaan met : ja madame, ja meneer.
Niet dat ik veel ja meneer moest zeggen, want zoals die onder de sloef ligt.

KAREL : (op B) Hilda, hebt ge mijn pantoffels niet gezien ?

HELPER : Zie eens in de valiezen van uw vrouw.

KAREL : Pardon ?

CHEF : Niks meneer, hij vroeg waar we de valiezen van mevrouw moesten halen. (duwt helper af B)

MEID : Ik zal eens gaan zien, meneer. (af C)

KAREL : (wil jeneverfles uit de vaas halen, daar hij ze niet dadelijk vindt, steekt hij zijn hand dieper in de vaas. Elisabeth en notaris op B)

ELISABETH : Dus u ziet erop toe dat de eerste zestig jaar het huis gesloten blijft.

(Karel die zijn hand niet meer uit de vaas krijgt, stopt ze ten-einde raad achter zijn rug)

NOTARIS : (is een zenuwachtig, ijverig knikkend mannetje die de laatste woorden van de persoon die tegen hem spreekt steeds herhaalt) ... gesloten blijft, ja ja, zeker zeker.

ELISABETH : Niemand mag er iets aan veranderen.

NOTARIS : ... aan veranderen, ja ja, zeker zeker.

ELISABETH : Niets uit weghalen.

NOTARIS : ... uit weghalen, ja ja, zeker zeker.

ELISABETH : (boos) Nee, niets !

NOTARIS : Nee, niets, ja ja, zeker zeker.

ELISABETH : Begin dus maar alles te verzegelen. Karel zal u wel helpen.

KAREL : Ja, schat.

NOTARIS : ... Sch... eh... ja ja, zeker zeker.

ELISABETH : Ikzelf zal er voor zorgen dat iedereen het huis verlaat. (af B)

NOTARIS : (haalt bruine kleefband die nog moet natgemaakt worden uit ouderwetse aktentas, plus een doosje met een sponsje. Hij begint deuren dicht te plakken, te beginnen met deur A, daarbij geholpen door Karel, met vaas op de rug. Met één hand haat het echter nogal moeilijk en na een tijdje vergeet hij de vaas en wil met twee handen helpen.) Mooie vaas, ja ja, zeker zeker. (Karel begint aan vaas te trekken) Zo vangt men in de Kongo apen, ja ja, zeker zeker...

Maar gingen jullie niet naar Amerika ? ... Amerika, ja ja, zeker zeker.

MEID : (op C al wenend met jas aan en valies in de hand. Ze zet de valies neer en steekt haar hand uit) Dag meneer.

KAREL : (die de vaas terug achter zijn rug had gestoken, vergeet dit en steekt zijn hand uit, met vaas)

MEID : Oh, dank u wel, meneer, maar dat is veel te veel.

NOTARIS : ... te veel, ja ja, zeker zeker.

(Meid neemt de vaas, die vanzelf van de hand van Karel lost, aan en valt snikkend rond zijn hals. Elisabeth is midderwijl opgekomen langs B en slaat het tafereeltje met verbazing gade)

MEID : Veel geluk, meneer.

NOTARIS : ... geluk, ja ja, zeker zeker.

(Meid heeft Karel losgelaten, en valt snikkend rond de hals van de notaris, die van 't verschieten een groot stuk plakband afrolt.)

ELISABETH : Hilda, beheerst u.

MEID : (laat notaris los, en neemt valies terug op) Maar deze vaas mag nonkel Jules niet verkopen. (wenend af C)

ELISABETH : Zo te zien werd het tijd dat we vertrekken, nietwaar Karel ? (naar deur B)

KAREL : (deemoedig) Ja, schat.

ELISABETH : Ik verschiet meer en meer van u. (af B)

NOTARIS : (plakt het groot stuk plakband op de ingemaakte kast waar de verhuizer nog steeds inzit) ... vertrekken, ja ja, zeker zeker. (Chef en helper op C)

CHEF : (kwaad) Wie heeft dat meisje laten schreeuwen ?!

NOTARIS : Schreeuwen, ja ja, zeker zeker.

HELPER : (wijst op notaris) Hij !

CHEF : Gij ? (pakt de notaris bij zijn kraag)

NOTARIS : ... Gij ? Ja ja... nee nee, hij ! (wijst op Karel) ... Zeker zeker.

(Karel verdwijnt schielijk langs C)

CHEF : (laat notaris los) Ge hebt chance... (kijkt rond) Waar is hij, de chamfoeter ?

HELPER : (wijst naar C) Langs daar, chef.

CHEF : (af C) Ik zal hem.

HELPER : (tegen notaris) Gij hebt geluk, zenne, manneke, want als mijne chef u vastheeft... (maakt boksbewegingen voor notaris, die